DISSERTATIO MEDICA INAUGURALIS,

DE ANIMO DEMISSO.

QUAM,

ANNUENTE SUMMO NUMINE,
Ex Auctoritate Reverendi admodum Viri,

D. GULIELMI ROBERTSON, S. S. T. P.
ACADEMIÆ EDINBURGENÆ Praefecti;

NEC NON
Ampliſſimi SENATUS ACADEMICI conſenſu,
Et nobiliſſimae FACULTATIS MEDICÆ decreto,

PRO GRADU DOCTORIS,

SUMMISQUE IN MEDICINA HONORIBUS ET PRIVILEGIIS
RITE ET LEGITIME CONSEQUENDIS;
Eruditorum examini ſubjicit

CASPAR WISTAR, M. B.
PENNSYLVANIENSIS,

SOCIETATIS NATURÆ STUDIOS. EDIN.
NEC NON
SOCIETATIS REG. MED. EDIN. PRÆSES ANNUUS.

The ſpirit of a man will ſuſtain his infirmity; but a wounded ſpirit who can bear!

SOLOMON.

Ad diem 24. Junii, hora locoque ſolitis.

EDINBURGI:
Apud BALFOUR et SMELLIE,
Academiae Typographos.

M,DCC,LXXXVI.

8
ROYAL COLLEGE OF SURGEONS LIBRARY 14 D 15

Dr Lister

with most respectfu[l]
Compliments —
from his frie[nd]
C. Wista[r]

BENJAMINI FRANKLIN, L.L.D.

SENATUS PENNSYLVANIENSIS PRÆSIDI,

VIRO SUMMO, CIVI OPTIMO,

PHILOSOPHO EXIMIO,

DE SCIENTIIS, DE PATRIA,

DEQUE GENERE HUMANO,

EGREGIE MERITO;

NEC NON,

GULIELMO CULLEN, M. D.

MEDICINÆ PRACTICÆ,

IN ACADEMIA EDINBURGENSI,

PROFESSORI DIGNISSIMO, CELEBERRIMO,

MEDICO REGIO APUD SCOTOS PRIMARIO;

QUI

[illegible]IEMIAM, PHYSIOLOGIAM, PATHOLOGIAM,

REM MEDICAMENTARIAM,

TOTAM DENIQUE REM MEDICAM,

[illegible]LICITER EXCOLUIT, ORNAVIT, PROVEXIT;

OPUSCULUM HOC

[illegible]UMMA QUA FIERI POTEST OBSERVANTIA

INSCRIBIT

A U C T O R.

DISSERTATIO MEDICA

INAUGURALIS,

DE

ANIMO DEMISSO.

PROOEMIUM.

CONSTAT inter omnes, alacrem animum maxime rerum omnium humanorum eſſe expetendum, nullumque, e contrario, malum magis quam animum demiſſum eſſe extimeſcendum: quod cum ita ſit, hominum tamen triſtium, qui magno ſaepe animi dolore affici videntur, minore plerumque manſuetudine atque miſericordia commovetur genus humanum, quam multorum aliorum quorum dolores, utpote proprii corpori multo leviores eſſe agnoſcuntur. Cum enim hac animi affectione laborantes ſaepe ejuſmodi doloris ſui affe-

rant cauſas, unde ille proficiſci non poſſe videatur, et dolorem et doloris cauſas pariter eſſe vana, vulgo exiſtimatur.

Poteſt vero aeger ſolus de magnitudine doloris ſui certo ſtatuere. Spectantibus licet tantum de eo conjectare, iis ex rebus quas prae ſe ferunt mores vultuſque aegrotantis. Si judicium noſtrum de doloribus demiſſo animo laborantium iis rebus ſubnitatur, erit nobis haud dubie cauſa ſtatuendi tantum eos percipere doloris, ex rebus leviſſimis, quaſque ipſi nequeant explicare, quantum alii ex graviſſimis quas acceperint calamitatibus. Hoc ſi concedatur, magnum momentum rei propoſitae excuſatio mihi erit de animi demiſſi natura fuſius diſſerendi; quam rem ita fore confiſus ad inceptum capitulatim perſequendum progredior.

Primumque, Ad uſitata maxime atque conſuetiſſima quaeque enumeranda ſigna ejus animi affectionis, ex qua is demiſſus eſſe dicitur.

Secundum, Ad quaſdam proponendas conjecturas de ea animi conditione, unde ea ſigna proficiſcuntur, de eoque modo, quo haec ſit a quadam alia animi conditione dijudicanda, quicum ea ſolet aliquando confundi.

Tertium, Ad demonſtrandum hanc animi affectionem e quadam corporis conditione pendere, et ad eum utique corporis habitum inveſtigandum, unde ea conſuevit oriri.

Quartum,

Quartum, Ad conſiderandum quantum hujuſmodi affectio conferat ad alios in aliis hominibus conformandos mores.

Quintum, Ad agendum de ratione medendi.

Et ut ratio de re propoſita differendi, illuſtrior fiat magiſque perſpicua, hunc ordinem rerum ſubjiciam.

CAPUT I.

Page

De ſignis Animi demiſſi. 1

§ 1. *De Taciturnitate non voluntaria* 1

§ 2. *De Animi demiſſione ſpontanea* 2

§ 3. *De proclivitate ad complures animi agitationes* 3

§ 4. *Proclivitas ad res cujuſdam generis cogitandas* 4

CAPUT II.

Conjecturae quaedam de ea animi conditione unde hujuſmodi ſigna proficiſcuntur, de eoque modo quo haec ſit a quadam alia animi conditione dijudicanda, quîcum ea ſolet aliquando confundi. 6

PARS PRIMA.

Difficultates inveſtigandae cauſae. A. B. C. D.

§ 1. *Con-*

Page

§ 1. *Conjecturae de Taciturnitate.* 7

§ 2. ———— *de ſpontanea animi demiſſione*.

§ 3. ———— *de ingenio mutabili aliquorum qui animo demiſſo ſunt obnoxii.* 9

§ 3. ———— *cur homines animo demiſſo res triſtes perpetuo cogitent.* 13

§ 5. ———— *de cauſa ſolicitudinis eorum de ſua valetudine.* 14

PARS SECUNDA.

Diſcrimen inter animi demiſſionem atque inſaniam 15

CAPUT III.

Conatus demonſtrare has animi affectiones e quodam pendere ſtatu corporis. In hunc ſtatum corporis inquiſitio. 17

PARS PRIMA.

Page

De effectu vini aliorumque ejuſmodi ſtimulorum 17

§ 1. *De*

Page

§ 1. *De hominibus pari modo ſeſe habentibus quo ſe habent taciturni.* 18

§ 2. *De hominibus triſtitia degravatis.* 19

§ 3. *Ex his effectibus concluſio, eum animi ſtatum, qui triſtitiae nomine appellatur e quadam pendere conditione corporis.* 20

§ 4. *Cum animi affectus, crebrius excitati, proclivitatem efficiunt ad animi eoſdem affectus motuſque, hanc rem ex affecto corpore proficiſci.* Ibid.

§ 5. *Statum corporis, qui eo ſpectat ut ſimilem afferat proclivitatem ad animi affectus motuſque, effici poſſe, ſine interventu affectuum motuumve.* 21

PARS SECUNDA.

Inquiſitio in proprium ſtatum corporis ita affecti. 22

§ 1. *Cerebrum pars eſt affecta, idque in ſtatu diminutae incitationis eſt, ubi ea adſunt ſigna.* Ibid.

2. *Triſtitia apparet in valde diverſis atque etiam contrariis corporis ſtatibus; et quamvis cum generali debilitate et temperamento melancholico crebrius conjuncta, neutri tamen eſt propria.* 23

§ 3. *Incitatio cerebri, quatenus ad cogitandum pertinet, diverſa poteſt eſſe ab incitatione reliqui corporis.* 24

§ 4. *In-*

Page

§ 4. *Incitatio cerebri hoc in loco ſaepe diverſa eſt ab incitatione reliqui corporis.* 25

§ 5. *Adhibita doctrina incitationis cerebri propriae ad id explicandum, quam ob rem ſe oſtendat triſtitia in diverſis corporis ſtatibus* 26

CAPUT IV.

Vis triſtitiae ad alios aliorum conformandos mores. 27

CAPUT V.

Ratio Medendi 30

§ 1. *Ratio adminiſtrandi homines triſtes* 31

§ 2. *Ratio commutandi ejus ſtatus corporis quo opportuni fiunt huic animi demiſſioni* 38

§ 3. *De cavendo ne redeat hic animi ſtatus ſemel ſublatus.* 39

CAPUT

CAPUT I.

TRISTITIA ſeu Animus demiſſus (Anglice *vapours*, ſeu *low ſpirits*), vox eſt latiore uſurpata ſenſu, ad quandam animi conditionem indicandam, quae complures comitatur morbos, ut hypochondriaſin, dyſpepſiam, arthritidem atonicam, hyſteriam, ſcorbutum, &c. et quae aliquando, etſi rarius, ſine ullo alio morbi ſigno occurrit.

Haec animi conditio ut ſummi momenti ſignum, ab omnibus fere de iis rebus ſcriptoribus memorari conſuevit, fuſiuſque de ea diſſeruerunt viri clari Sydenhamus, Whyttius, Cullenuſque, ad quos hujus rei ſtudioſos relegamus, quoniam ipſi brevitate inſtituti noſtri circumſcripti, quo minus eos plenius citemus prohibemur.

§ 1. Haec animi demiſſio longe alia in aliis eſt, et leviores quaedam mentis affectiones, quae minus ſolent attendi, hujus naturae mihi eſſe videntur. Harum una, quae ex leviſſimo forte genere triſtitiae quod poſſit percipi, proficiſcitur, eſt hebetudo iſta quae obſtat quo minus homines quibuſdam temporibus colloqui cum ſuis poſſint, quantumvis ad id voluntate ferantur, et quantumlibet alias confabulari ſoleant. Haec taciturnitas haud voluntaria omnes prope quibuſdam temporibus leviter afficit, dum alii creberrime degravantur, idque

 uſque

uſque adeo, ut pene ſtupore obruantur, alii rarius tamque leviter ea premuntur, ut vix poſſit ſentiri. Qui hujuſmodi taciturnitati ſunt obnoxii, in id quod ei contrarium ſit, crebrius currunt, quique nunc loqui omnino nequeunt, alias loquaciores ſunt atque laetiores quam quivis alii.

Nonnunquam ſummo cum impetu ea ingruit, qui impetus accedit, deceditque repente. Crebrius mihi foeminas quam viros, omnes autem mortales, utriuſque ſexus, cujuſcunque ſint temperaturae corporis, invadere videtur. Auferunt eam occupationes fere quaelibet, et quidquid animum permovet. Cum haec animi conditio in multis hominibus poſſit conſpici, qui nulli alii mentis affectioni ſunt opportuni, ea, quod ad eos attinet, ſignum morbi non poteſt appellari. Cum ea autem, in iis qui animo demiſſo eſſe ſolent, uſitatius conſpiciatur, cumque ejuſmodi homines ea primum omnium afficiantur, quippe quae iis inferatur a dyſpepſia, aliiſque cauſis unde oriri ſoleat triſtitia, cumque, iis ſublatis cauſis, ea ſimul tollatur; Ea ipſa igitur, quantum ad ejuſmodi homines ſpectat, meo judicio, eſt pro ſigno morbi habenda, et in pleriſque rebus, cum nullum aliud ſignum ſequitur, conſuetudo aliquid agendi, atque occupationes, quibuſcunque intendatur animus, quo minus ingruat triſtitia obſtant.

§ 2. Animadvertuntur complures, ad hanc taciturnitatem procliviores, poſt ſolitudinem crebrius ſuſpirare, lacrymas effundere, multaſque alias dolentis animi ede-

re notas, quarum rerum nemo eorum qui adſunt ullam poteſt afferre cauſam, et, ſi interrogentur ipſi, magnopere perturbati reſpondent, cauſaſque afferunt, vel quae talia efficere omnino non poſſe videantur, vel quae multo ante ſine ullo ejuſmodi effectu exſtiterint.

Sunt qui fateantur neſcire ſe cauſas triſtitiae ſuae explicare, et dum nolunt eam alicui tribuere triſtiori rei de qua antea cogitaverant, pro ſigno eam morbi habeant; cum alii contra inde eam oriri exiſtiment, quod adverſam ſuam valetudinem, aut quaſdam alias ſecum reputaverint calamitates.

Pars hac triſtitia levantur, cum primum animus eorum alicui fuerit negotio intentus, vel colloquio; cum alios contra, omnibus in locis habeat infeſtos, propterea quod uſque adeo ea ſint degravati, ut nullam in rem poſſint animum intendere.

In hyſteria hic animi ſtatus facile convertitur in contrarium, et in iis exemplis, quae ſub dyſpepſia a viro claro Culleno ſunt adducta, eadem ſaepe ſit commutatio; in multis autem aliis hypochondriaſis exemplis, qualia ab eodem viro illuſtri uſurpantur, cum viri tum foeminae triſtitia vehementius degravati eſſe videntur, qua, propter diuturnitatem atque reditionum crebritatem, difficilius poſſunt relevari.

§ 3. Per varios hujus animi conditionis gradus maxima aegrotantem tenet pigritia, atque ad moleſtiam et metum proclivitas ex rebus leviſſimis, quae neminem alium ſint laeſurae. Nihil dignius memoria eſt mobili

eorum

eorum ingenio qui demiſſo ſunt animo, quorum aliquando levitas tanta eſt, ut ad quidvis rei ſeriae aggrediendum perpelli oratione nequeant. Cum primum enim conſilium ceperint agendi, eos confeſtim inceſſunt timores varii atque ſolicitudines; animus huc illuc in contrarias partes pari vehementia alternis vicibus rapitur, et in hac fluctuatione nullam rem poſſunt moliri, etſi deſidiae ſuae maximopere eos pigeat.

Dignum quoque memoria eſt, hac levibus ex cauſis ad moleſtiam proclivitate eos maxime teneri, qui placiditate antea atque facilitate ingenii eminuerint. Ea imprimis dyſpepſiam comitatur, ubi male ſeſe habet ſtomachus, ex quo perturbato plerumque ea proficiſci videatur; idque in ſanis etiam, ut cum inceſſit deſiderium edendi.

§ 4. Sunt qui praeter hanc ad moerorem proclivitatem, perpetua rerum triſtitiam afferentium meditatione diſtringi videantur, quae ex animis eorum nullo modo poſſit evelli; quamvis eos pauliſper oblectet colloquium aliquidve aliud, ſubito tamen excipiunt rerum triſtium cogitationes; fovet animus malorum memoriam praeteritorum, imaginem ſibi effingit futurorum. Si quae rerum eorum privatarum in dubio ſint poſitae, quidquid incommodi adverſive eo pertinentis excogitari poſſit, animo eorum occurſat, et vehementes concitat metus, dum mirantur alii poſſe eos non ſolum tam longe

inter

inter ſe diverſa cogitare, ſed ipſorum inter ſe conjunctionem tam ingenioſe demonſtrare.

The proſtrate ſoul beneath
A load of huge imagination heaves,
And all the horrors that the guilty feel
With anxious flutterings wake the guiltleſs breaſt.

ARMSTRONG.

Vir fide dignus, qui demiſſo fuit animo prodiit foras oblectandi ſui gratia; et cum in bibliopolae officinam veniſſet, ibi forte emit librum, quem in alterius bibliopolae officinam ſecum aſportatum ibi depoſuit, ut librum alterum inſpiceret. Librum ſuum ſublaturi antequam abiiſſet animum ſubiit cogitatio, ne iis quibus curae officina eſſet, veniret in ſuſpicionem ex ipſorum aliquem libris auferri, tantuſque ejus rei inceſſit mentem ejus timor, ut libro relicto abierit. Homini ſano, ſi ibi adfuiſſet, nihil tale in mentem veniſſet, aut, ſi veniſſet, nullos ejuſmodi metus concitaſſet. Diſcedunt plerumque iſti metus una cum caeteris ſignis ex animo aegrotantis, cum primum is alicui negotio vel colloquio fuerit intentus. Sunt autem, qui eas difficultates veſpere rideant, quibus mane fuerant perterriti.

CAPUT

CAPUT II.

Conjecturae quaedam de ea animi conditione, unde hujuſmodi triſtitiae ſigna proficiſcuntur, de eoque modo, quo haec ſit a quadam alia animi conditione, dijudicanda, quicum ea ſolet aliquando confundi.

PARS PRIMA.

HARUM rerum obſervatio eos non poteſt effugere, quotquot inter homines animi demiſſi verſantur. Studentibus autem conditionem animi altius inveſtigare, multae proponuntur difficultates, ſcilicet,

A. Genus humanum natura fertur ad rerum externarum obſervationem, non autem ad animum ſuum explorandum; etſi conſcientia ſimus praediti, qualis a viro Cl. Culleno explicata eſt, conditio tamen noſtri animi multum poteſt immutari, dum ipſi interim eam immutationem uſque adeo non ſentimus, ut cauſam ejus inquirere negligamus.

B. Cum hypochondriaſi laborantes adeo degravantur, ut conditionem ſuam poſſint perſentire, rem nullam poſſunt accurate attendere, ideoque ſuorum ſtatum animorum nequeunt explicare. Hanc rem ut exemplo illuſtremus,

illuſtremus, Cheinius vir clarus, qui doloribus hujuſmodi diu fuit affectus, quique, quid ipſe in corpore ſuo ſenſerit, enarravit, nihil aliud quam eorum dolorum praetermiſſa explicatione, facit mentionem, atque etiam Whyttius hac de re quam pauciſſimis abſolvit.

C. Animi praeterea demiſſionem toties adferunt motus vel cogitationibus noſtris, vel rebus externis excitati, ut quamlibet hujuſmodi noſtrorum conditionem animorum his cauſis tribuamus; atque ita, meo quidem judicio, rem ipſam ſaepe invertimus; quia tantum abeſt, ut animi demiſſio ex iis cogitationibus exoriatur, ut eas ipſas antecedat ea efficiatque.

D. Haec conſuetudo ſtatus animorum noſtrorum explicandi, adeo eſt generalis, ut multi, triſtitiae ſuae cauſam interrogati, ficta reſpondeant, cauſaſque ejus afferant, quas nunquam ipſi antea cogitaverant.

§ 1. Omnes alias igitur, quae hujus rei reddi poſſunt rationes, conjecturales eſſe oportet, et haud ſine ſumma diffidentia innuere auſim, taciturnitatem eam quae praeter voluntatem fieri ſolet, poſſe forſan ex alia conditione animi explicari, quae huic ſimilis eſſe videatur, etſi a cauſa longe alia exoriatur. Cum animus rei alicui implicitae aliquandiu fuerit intentus, ſi quis intervenerit qui obſervantia ſit proſequendus, faſtidium ſentimus colloquendi; ac, tametſi quod prius non cogitamus, nulla diverſi generis ſubit cogitatio.

Si qua de re ortus ſit ſermo, eam rem perſequi nequimus, et, materiae colloquendi deſiderio, quidquid adeſt, aſpectamus;

aſpectamus; id quod antea cogitabamus ex animis noſtris ejicere videmur, eo ipſo tempore quo nullam aliam rem poſſumus cogitare; adeoque dici vix poſſumus cogitare omnino.

Difficultas cogitandi obſtare videtur, quo minus facile hic colloqui poſſumus, et cum triſtium taciturnitas ex ejuſdem generis difficultate colloquendi proficiſci videatur, ſimile omnino veri eſt, laborare eos difficultate cogitandi. Quam rem ita ſe habere hoc indicio eſt, quod taciturnitas raro invadit poſtquam ſatis ſuppetiverit jucundarum cogitationum, aut moderata contigerit animi intentio.

Poſt ſolitudinem taediumve, vel ſtudia inepta, haec animi conditio ingruit. Multi in coetu tacentium aliquamdiu verſati, dum quo minus in abſentiam animi incidant, ſeriem cogitationum perpetuari non ſinunt, impotes fere omnino colloquendi tandem evadunt. Plerique, poſtquam animus in aliquid exile intuendum aliquamdiu fuit intentus, idque tam acriter ut ſeries cogitationum nequeat procedere, hebetes fiunt, quibuſque poſſint exhilarari indigent.

Una ex re diu meditanda eadem animi conditio ſequitur. Judex quidam ejuſmodi taciturnitati quae praeter voluntatem fieri ſolet opportunior, cum judiciis aliquot uſitatis, quaeque minus acri animi intentione indigerent, praefuiſſet, veſperam laetius agere animadverſus eſt; poſtquam autem res quaedam controverſae legitimae arbitrio ejus eſſent permiſſae, nequiit collo-

qui

qui reliquamque veſperam moeſto tranſegit ſilentio, etſi intereſſent laetiores complures juris periti.

In tribus exemplis proxime allatis factus eſt conatus, animi intendendi cauſa, conſuetam cogitationum ſucceſſionem impedire, qui continuatus eam animi conditionem efficere videtur in qua difficilis cogitationum ſucceſſio eſt, ideoque difficultas colloquendi. Ubi taciturnitas ſua ſponte advenit, vel ſine ulla quae poteſt adferri cauſa, omnino ſimilis eſt ei taciturnitati, quae ratione modo memorata ingruerit, ideoque ex eadem impedita cogitationum ſucceſſione pendere eſt exiſtimanda.

Aliquando ab alio ad alium transferri videtur. Nemo non novit hoc modo triſtem, ſi laetioribus intervenerit, univerſum coetum ſui ſimilem efficere. Haec res mirabilis, etſi ſtatum animi non illuſtret, alicui erit uſui, cum ad eas inveſtigandas cauſas ex quibus haec animi conditio pendeat, fuerit perventum.

§ 2. Ubi aegrotantes animo doloris miſeriaeque edunt ſigna, hoc modo affecti ex iis quas antea excogitaverant rebus eſſe exiſtimantur. Dicitur nullam animi agitationem poſſe ſine cauſa fieri; pariter autem verum eſt, ejuſmodi aegros multum percipere doloris, cujus nullam poſſint rationem afferre. Lacrymantem vidi in Valetudinario Edinenſi foeminam, quae conſtanter aſſeveravit ignorare ſe quare fleret, neque omnino poſſe in memoriam revocare, qua de re priuſquam flere coeperit cogitaſſet. Foemina quaedam in Valetudinario

Pennſylvanienſi aegrotans, pari modo affecta, mihi dixit cauſam doloris ſui ex eo eſſe profectum, quod vereretur ne filius ſuus qui modo exiſſet non rediret; rediit autem cum adhuc loqueretur; nihilominus tamen in lacrymis perſtitit: et, cum iterum cauſam fletus rogaſſem, tandem non ſine multa haeſitantia et perturbatione reſpondit, deplorare ſe quod jam exarſerat bellum.

Ut id exponam quod mihi in mentem venit de habitudine animi dum is hoc dolore, qui ſua ſponte oriri videtur, laborat, liceat mihi praemonere, aegritudinem animi, quotieſcunque ex ſolitis doloris cauſis ea proficiſcitur, in hominibus ſanis reſtare, ſublatis cauſis, unde profecta ſit. Si quem agitaverit mors fratris vel cari alicujus amici, permanet animus affectus, moreſque aliquandiu dolorem exhibent, etiamſi aliquid aliud attendere oporteat. Haec habitudo animi, quod ad diuturnitatem attinet, alia eſt in aliis, atque in iis qui perpetua experti ſunt mala perpetua evadit; ut iſtiuſmodi homines infracto eſſe animo dici poſſint. Hanc ſemper comitatur ſumma ad dolorem proclivitas ex leviſſimis cauſis. Diſcrepat hic animi ſtatus ab agitatione, quamvis agitatio eum ipſum attulit. Eum credo ſeſe in hominibus qui demiſſo ſunt animo oſtendere; etiamſi neque aegritudo ulla, neque agitatio anteceſſiſſe poſſit exiſtimari, idque ob inſequentes cauſas.

Ejuſmodi homines, poſt ſolitudinem animique remiſſionem ſuſpirare occipiunt, et uſitata ſigna edere doloris et vultu et moribus, et ex leviſſimis cauſis fiunt agitabiles, etſi nihil accidit, quod dolore eos potuit afficere, neque

que ſibi ſunt conſcii aliquid ſe triſte cogitaſſe. Homines tales, atque multi praeterea pueri, opportuniſſimi eſſe moeſtitiae vel aſperitati ob leviſſimas res animadvertuntur ſtatim e ſomno experrecti. In priori autem horum exemplorum concedendum eſſe exiſtimo, triſtem animi habitudinem advenire ſine ulla praecedente agitatione vel aegritudine; quia fieri nequit, ut ultralibet harum cauſarum in animi cujuſvis ſani eſſe potuerit, ſine ſua ipſius conſcientia. Quod ad exemplum poſterius attinet, dici poteſt, cum ſumma ſit ad dolorem proclivitas, eſſe etiam triſtem animi habitudinem (haec enim proclivitas ſemper vel minor, vel major eſt, pro triſti animi habitu) et cum, ſtatim poſt ſomnum, is dolor invadat, nemo certe affirmabit, exortum eum eſſe ex aliqua re incommoda vel meditatione triſti. In his igitur, quae allata ſunt exemplis, demiſſam habitudinem animi ex aliqua alia cauſa exoriri arbitramur; et cum talis animi demiſſio, qualis agitationes doloris inſequitur, ex ea habitudine corporis, quam hujuſmodi attulerint agitationes, pendere videatur, ita animo concipi poteſt eam quae ultro fit animi demiſſionem ex habitudine corporis oriri, quae ſine ulla praecedente doloris agitatione, vel aegritudine animi advenerit, quaeque eorum propria ſit, qui huic animi demiſſioni ſunt opportuni. In inſequente hujus opuſculi parte demonſtrare conabimur, habitum animi ab iis cauſis pariter effici quae eo ſolum ſpectant, ut habitum corporis immutent.

Ex hoc animi habitu ita effecto, atque ex taciturnitate ſupra memorata, maxima pars rerum ſingularium

quae

quae in ingeniis aegro animo laborantium conſpiciuntur, mihi proficiſci videtur. Pro varia conſtitutione habituque * corporis varius eſt. In temperatura melancholica, multo diutius manet et difficilius removetur. Ex aliis temperaturis non ſolum facile amovetur, ſed eum ſaepe inſequitur ſtatus ei contrarius †. Temperaturae variae eodem modo, quod ad hanc quae ſua ſponte advenit demiſſionem animi attinet, diſcrepare videntur, quo in ea aegritudine animi quae ex rerum triſtium et incommodarum meditatione proficiſcitur. In hoc enim exemplo poſteriore variat ſpatium aegritudinis ut in priore. Diuturnitas ejus in temperatura melancholica iis poteſt tribui cauſis, ex quibus animi conſtantia generalis proficiſcitur.

§ 3. Si quando facile amovetur hic ſtatus, ſequiturque alius ei contrarius, id in iis fere fieri ſolet quorum animi ſunt maxime irritabiles, qui plerumque ſunt laetiores, quos erigunt laudes amicorum, quos autem frangunt vituperia. Irritabili huic animi conditioni tribuenda eſt iſta morum aſperitas quae in aegritudine animi laborantibus conſpicitur, et provideri quidem id poteſt quod vere accidit, eos qui cum valerent placidis eſſent moribus, hac irritatione affectos aſperiores eſſe evaſuros. Quo proclivior enim animus eſt ad jucundas agita-

* Vide Firſt Lines of the Practice of Phyſic, § 1225.

† Ibid. § 1227 ad 1231.

agitationes ex levibus cauſis cum viget, eo magis degravabitur injucundis cum languet.

§ 4. Ex hac demiſſa mentis habitudine fieri ſolet, ut hypochondriaſi laborantes fere ſemper res triſtes meditentur. A viris enim cl. Culleno Homioque * obſervatum eſt, ‘ Non voluntatem unicam, quo minus ſeries cogitationum per infinitos fere nexus continuetur obſtare : Multum ex praeſenti habitudine pendet animi; omnis enim perplacet materia cogitandi huic habitudini accommodata. In alacriore ſtatu animi jucunda materia colloquendi, vel ex minima ſeſe connexione infert, nec minus in triſtiore injucunda. In ejuſmodi hominibus ſimilitudo cogitationum videtur earum conſociationis eſſe principium, reſque triſtes alias ſuppeditat ex aliis, quantumvis, quod ad alia ſpectat, diſſociatas, dum connexio temporis atque loci, cauſae atque effectus, in animum non poteſt invehere argumentum diverſi generis.’ Praeclarum illud quod a Prieſtleio † memoratum eſt ad demonſtrandum quibus modis connectantur inter ſe res diverſae, indicio eſt, animum, quando dolore afficitur, non ſolum a re una aerumnoſa ad aliam penitus diverſam tranſire, ſed ab omni imagine a dolore aliena abhorrere.

Nam

* A viro eruditiſſimo Henrico Homio uno ex XV. viris juridicundo apud Scotos praepoſitis.

† Prieſtley's edition of Hartley.

Nam cum unus eorum qui rebus Caroli Primi Regis Britannorum favebant, in coetu moerentium amicorum, quantum valeret denarius Romanus rogaſſet, perculſi manifeſte ſunt qui aderant, ideo quod abhorreret animus eorum in tali dolore ab omni re quae ab eo eſſet ſejuncta; dum ſimilitudo quaedam inter ſe rerum triſtium animum ejus a rege ad beatum Servatorem noſtrum abduceret.

§ 5. Attentiſſimi eſſe animadvertuntur aegro animo laborantes, ad ſuae ſtatum valetudinis, omniaque quae ad eam pertinere videntur. Etſi tarda imaginum ſuarum ſucceſſione homines temperaturae melancholicae procliviores ad quaecunque ſentiunt attendenda efficiantur, quam ſunt alii; tamen, nulla ejuſmodi cauſa allata, tales homines in ea quae ipſi ſentiunt eſſe intentiores, res eſt expectanda. Is enim habitus corporis qui animum demiſſum comitari ſolet, aegrum procliviorem reddit ad quaedam inuſitata ſentienda; eaque intentum habent animum, et ſaepe metum, vigente etiam animo, injiciunt. Vir clarus Whyttius mira quaedam de ventriculo ſuo expertus recenſet, de pulſationibus abdominis, veſicae calore, repentinis ex calore ſuffuſionibus ſubitiſque frigoris acceſſionibus, per varias partes corporis, vertigine, clavo hyſterico, caligine, &c. Haec ſigna, quanquam minus diuturna, poſſunt tamen animum aegrotantis ad ſuum ipſius corpus convertere.

CAPUT

CAPUT II.

Pars Secunda.

Diſcrimina inter animum demiſſum et inſaniam.

ANIMI Demiſſio affectus habetur ejuſdem fere ac inſania generis, ideoque a multis praetermiſſa eſt. Qui autem ea animi demiſſione quae ultro invadit quam maxime degravantur, tam compotes videntur mentis, quam quilibet alii, quotieſcunque ſaltem poſſunt incitari ad colloquendum, et nihilo potiore jure inſani ſunt exiſtimandi, quam qui ulla vulgari laborant triſtitia. Verum eſt vehementiores animi agitationes a viro claro Culleno * pro parte definitionis maniae haberi; ſed ex eadem definitione, oportet quoque falſam ineſſe mentem; credo autem homines demiſſi animi tam longe ab ea mentis falſitate (ſine qua inſania eſſe non poteſt), quam quoſlibet alios, abeſſe. Falſi hujus judicii ea ſola fidem nobis poſſunt facere quae teſtimonio ſenſuum vel experientiae repugnant, quaeque igitur ſunt abſurda. Experientia noſtra adeo diſcrepat ut alia in aliis ſint abſurda: exempli gratia, philoſophum inſano eſſe oportet animo cui fides poſſit fieri defectum lunae

* Firſt Lines, § 1535.

lunae inde effici, quod interponatur manus cacodaemonis ad nitorem orbis lunaris obſcurandum; hoc autem credit Indus quantumlibet ſanus. Eodem modo multi timores inenarrabiles aegrorum animo, qualis, exempli gratia, eos inceſſit, cum animalia in ventriculo ſe credunt habere, qui ex morbido ſuo ſenſu exoriuntur, etſi abſurdi eſſent in medico, nihilo magis indicio ſunt inſanire homunculum triſtitia depreſſum, quam defectui ſupra dicto habita fides inſanum eſſe Indum demonſtrat. Verum quidem eſt, aliquos triſtitia affectos abſurda quaedam credidiſſe, quae experientiae ſuae repugnaverint oportet, velut vitreos ſe eſſe, aliaque talia. Haec autem melancholiae exempla haud demonſtrant connexas eſſe inter ſe duas eas animi affectiones; quoniam veriſimile omnino in iis eſt, triſti animo affectos mente eodem modo eſſe captos, quo capi potuiſſent alii, viz. animo ſuo nimis acriter in unam rem, ſcilicet in valetudinem ſuam, intendendo. Inceſſit aliquando inſania una cum taciturnitate ſupra memorata; et, in quibuſdam catalepticis ea videtur habitudo animi ineſſe, ut nulla ſit imaginum ſucceſſio *. Nihil autem inde certo ſtatui poteſt, niſi maniam et catalepſin, quanquam diverſos morbos, unum tamen ſignum habere cum triſtitia commune.

CAPUT

* Halleri Elementa.

CAPUT III.

In quo conabimur demonſtrare, primo, hanc animi affectionem e quodam pendere habitu corporis; et, 2do, *eum utique corporis habitum inveſtigare, unde conſuevit ea oriri.*

Pars Prima.

EX iis quae de his animi affectionibus ſupra ſunt dicta colligimus, pendere eas ex ſtatu corporis. Cujus rei demonſtrandae gratia, poſſe eas removeri contendimus, ac contrarium animi ſtatum iis rebus invehi, quibus corpus ſolum poteſt agi, quaeque eo ſpectant, ut hilaritatem excitent, opio ſcilicet vinoque, et quam plurimis fortaſſe aliis medicamentis; et nemo inficiabitur hanc plerumque eorum uſu effici ſolere. Piget quidem proprias eorum vires non ſatis accurate hactenus eſſe explicatas, quia ejuſmodi explicatio ad rem de qua agitur illuſtrandam ſpectaret.

Tali praetermiſſa explicatione, quaedam compertiſſima memorabo, ubi opium atque vinum eum ſtatum animi, qui ei de quo diximus contrarius ſit, efficiunt; ut confirmetur opinio, hos animi affectus ex ſtatu corporis pendere.

§ 1. Si quem domi, ſeu coeli intemperie, ſive qua alia neceſſitate, detentum, oppreſſerit ſolitudo atque remiſſio animi, ei poſt aliquantulum temporis obrepet taedium; etſi nullae triſtes ſubeant cogitationes, tamen vacuitatem animi ſentit, materiam cogitandi deſiderat, tempus tardiuſcule progredi videtur, et, ſi in hoc ſtatu diutius permanſerit, parum aberit quin mortem ſibi ſit conſciturus. Si hic idem, ita ſe rebus habentibus, opium ſumpſerit vinumve, incluſione ſua contentus evadit, nihilo diutius de quo cogitet deſiderat; ſexcenta enim antea incogitata animum invadunt agitantque.

Vacui negotiis eoſdem languores ex deſiderio materiae cogitandi ſaepe experiuntur, eoſque eodem modo agitant opium vinumque; et hinc quotidianus nimiuſque harum rerum explicandus eſt uſus: quamvis enim ſaepe ad ſenſus doloris tollendos vel interpellandos, adhibeantur, plerumque tamen adhiberi ſolent, cum iſtiuſmodi ſenſus neque adſunt, neque adeſſe exiſtimantur.

Si in taciturnitate adhibeantur, id pondus amoliri videntur quod aegrotantem tantopere degravabat, animum ejus expediunt, atque ibi etiam ubi agilitatem animi non augent, taedium tamen removent quod ex taciturnitate proficiſci videatur *.

§ 2.

* Taciturnitatem non ſemper amovent. Quendam enim vidi, qui ad iſtiuſmodi affectionem natura fuit proclivior, complures horas continuas liberius potantem, qui ſe tamen ex taciturnitate non receperit; aliumque audivi eodem modo affectum, qui ebrius ſit factus nulla praecedente hilaritate.

§ 2. Efficitur non ſolum facilis celeriſque imaginum ſucceſſio earum rerum uſu atque viribus, ſed inde exiſtunt quoque in animo imagines diverſi generis. Cum homines valentes tantam eorum vim ſumunt, quanta ad totum corpus (extra tamen delirium) permovendum eſt neceſſaria, augetur non ſolum vigor ille quo animus muneribus ſuis fungitur, ſed innaſcitur blanda ſpes, animus contemplatione rerum ſecundarum ſeſe fovet, ab adverſarum abhorret, difficilia averſatur, aut, ſi ultro ſe offerunt, imago difficultatis evaneſcit. Ubi opium excitat delirium, jucundis rebus agendis intereſſe, alacres agileſque alloqui videmur. Delirium quod ex vino adhibito oritur, animum magis agitat, neque tam exhilaratio id eſt, quatenus poſſumus attendere, quam ejuſmodi animi ſtatus qui dolori omnino contrarius ſit, quemque celeris ſucceſſio imaginum comitetur.

Ubi homines depreſſi magnitudine rerum incommodarum haec doloris ſui remedia adhibent, animi eorum ad res alio ſpectantes convertuntur, et aliquantiſper miſeriarum obliviſcuntur, aut de iis ſi ad id alliciantur ſine dolore colloquuntur.

Struck by the powerful charm, the gloom diſſolves
In empty air ; Elyſium opens round.
A pleaſing phrenzy buoys the enlightened ſoul,
And ſanguine hopes diſpel your fleeting care ;
And what was difficult, and what was dire,
Yields to your proweſs and ſuperior ſtars :

The

The happieſt you of all that ere were mad,
Or are, or ſhall be, could this folly laſt.

ARMSTRONG.

Quamvis ebrii dolore aliquando afficiuntur, atque etiam in lacrymas effunduntur, eae tamen cogitationes haud diu permanent, tantumque abeſt ut diuturni eas ſubſequantur dolores, ut animus brevi poſt ad agitationes contrarias feratur.

Opium aliquando ſomnia horrenda afferre fatendum eſt; hoc vero raro accidit, et e corpore vi opii quodammodo perturbato pendere videtur, et tum etiam excitata vis animi ſucceſſionem imaginum ab eo acceleratam eſſe demonſtrat.

§ 3. Nemo dubitabit quin vinum opiumque eatenus tantum animum moveant, quatenus corpus prius moverunt, et quoniam taciturnitatem et triſtitiam amovent, atque alacritatem animi adferunt, inde ſtatui poteſt, eas omnes animi habitudines ex aliqua corporis habitudine pendere. Manente harum rerum vi ſtimulatrice, veroſimile eſt, ſtatum animi adeſſe, qui ſpontaneae animi demiſſioni ſupra memoratae omnino ſit contrarius, et, hoc manente ſtatu, animum ab alia ad aliam rem laetam tranſire, ad agitationes jucundas tam eſſe proclivem quam antea ad injucundas.

§ 4. Ut confirmetur haec opinio, proclivitatem ad agitationes ex ſtatu corporis pendere, huc adducere licet

judicium

judicium Hutcheſoni viri clari *, qui credit temperamentum corporis noſtri inde poſſe afferri, ſi crebrius permoveatur ira, laetitia, amore, aut dolore, et hujus temperaturae diuturnitate procliviores effici homines ad eas animi perturbationes in poſterum; et poſtquam dixit, omnibus fere rebus nos poſt iram conſueviſſe incitari, omneſque poſt laetitiam injurias negligere; hoc quoque adjicit (p. 27.) quia forte corpora noſtra non facile eos motus recipiunt, qui ad aerumnoſos irae ſenſus excitandos a natura ſunt comparati.

§ 5. Experimentis etiam comprobatum eſt, hunc corporis habitum oboriri poſſe, praecedentibus neque affectibus animi neque agitationibus.

Campanella, qui de moribus e vultu ſtatuere ſolebat, animum ſuum ex imitandis hominum diverſorum geſtibus ſingulari modo affectum ſentiebat, et ex hac re ingenium ejus quem imitaretur conjectabat. Ait vir admodum Honorandus Burkius †, imitando ſe vultu perterritorum, audaciûm, iratorum, aut placidorum, animum ſuum magno impetu ſenſiſſe ferri ad eum affectum cujus ſpeciem imitari ſtuderet, et difficile eſſe exiſtimat affectum ipſum, poſt geſtus cum eo conjunctos imitandos, evitare. Hinc quoque ſtatuit, vinum opiumque hinc agere, quod habitudinem corporis afferant ei contrariam quae ab his affectibus efficiatur. Statuendum igitur omnino eſt, res jucundas, propter quas excitant agitationes, quendam ſtatum corporis adferre, unde ea oritur animi

* Hutcheſon on the paſſions.

† Vid. Burke on the ſublime and beautiful.

animi conditio, quae hilaritas vocitari conſuerit; injucundas autem, corpore permovendo, eum ſtatum animi efficere qui triſtitia ſolet appellari; has corporis conditiones ſupervenire, cum nullae quae eas poſſent adferre anteceſſerint cauſae animo tantum movendo, uti poſt ſumptum vinum opiumque, et degravante triſtitia; has, cum adſunt, eos motus tam facile recipere, qui agitationes quaſdam animique affectus comitantur, ut haec agitationes affectuſque vel leviſſimis rebus excitentur; tantumque abeſſe ut eos illae motus recipiant, qui cum contrariis agitationibus animique affectibus ſunt conjuncti, ut iſtae agitationes animique affectus vel omnino excitari non poſſint, vel, ſi excitentur, minus ſint diuturna.

CAPITIS III.

PARS ALTERA.

Quaedam de inveſtigatione ejus corporis habitus unde oriri conſuevit demiſſio animi.

§ I. SUPERVACANEUM eſſet probare eam corporis partem, cujus variae conditiones animum ita afficiunt, *cerebrum* eſſe; et ex diverſarum natura cauſarum quae taciturnitatem adferre conſueverunt, et ex natura ſtimulante

lante earum rerum, quae eos animi affectus ſummovent; pariter abs re alienum eſſet demonſtrare, ſtatum ejus organi qui hoc efficit *diminutam eſſe incitationem*, (Vide, Culleni Phyſiologiae ſectionem 128.), voce incitatione eo ſenſu uſurpata, quae in ſect. 130. ejuſdem operis definita eſt.

§ 2. Generalem explorantibus ſtatum corporis, qui hunc cerebri ſtatum comitantur, magnae obſtant difficultates. Rem leviter attendentibus, generalis eſſe debilitas videtur. Triſtitia autem eos nonnunquam premere animadvertitur, qui magno ſunt robore corporis praediti, et raro in hydrope, ubi magnus eſt languor, poteſt conſpici. Multique omnia debilitatis genera ſunt experti, qui inter ſanam valetudinem atque mortem intercedunt, hujus animi triſtitiae omnino expertes. Si conſideretur animi triſtitia, nulla, neque diuturnitatis ejus, neque difficultatis, vel facilitatis, qua poteſt ſubmoveri, habita ratione, temperaturae ea melancholicae propria eſſe, haudquaquam poteſt exiſtimari. Triſtitiam enim adferunt arthritis atonica, hyſteria, aliique morbi in omnis corporibus temperaturae. Triſtitia, multo magis cum perturbato quodam ventriculi et inteſtinorum ſtatu, quam cum quavis generali totius corporis conditione conjuncta eſſe videtur. Quoniam autem alii dyſpepſia affecti, triſtitiae omnino ſunt expertes, alii vero hac depreſſi dyſpepſia omnino ſunt vacui, ex perturbato ventriculi ſtatu, neceſſario exiſtere, non eſt exiſtimanda.

Ex

§ 3. Ex iis igitur rebus, et ex eo praecipue quod in iis ſeſe oſtendit qui viribus ac firmitudine corporis praecellunt, concludere licet, cerebri incitationem tantopere poſſe imminui, ut ejuſmodi animi effectus poſſit recipere, etiam cum munera quibus fungitur corpus, diminutionem incitationis nullam indicant. In virum praeclarum nuper incidi, qui adeo demiſſo eſſet animo, ut cum familiaribus etiam ſuis non poſſet colloqui, quique complures permaneret horas magno affectus dolore, cujus nullam poterat afferre rationem. Pulſum igitur arteriarum attentiſſime exploravi, nequii autem ſentire multo eum tardiorem eſſe debilioremve ſolito.

Eundem virum paucis poſt diebus laetiſſimum offendi, iterumque pulſum attigi, qui in eodem ſtatu quo prius uſque adeo eſſe videbatur, ut nullum ſentire poſſem diſcrimen.

Hanc incitationis cerebri differentiam, quatenus ad diverſas ſpectat functiones in quibus verſatur, verbis clari Culleni hic ſubjiciam.

‘ How the energy of the brain may be in different degrees of force with reſpect to the different animal, vital, and natural functions, I cannot pretend to explain; but it is ſufficiently evident, in fact, that the brain may be in a different ſtate with reſpect to theſe functions at one and the ſame time.

‘ Thus, in inflammatory diſeaſes, when, by a ſtimulus applied to the brain, the force of the vital functions is preternaturally increaſed, that of the animal is either

little

little changed, or conſiderably diminiſhed. On the contrary, in many caſes of mania, the force of the animal functions depending always upon the brain, is prodigiouſly increaſed, while the ſtate of the vital function in the heart is very little, or not at all changed *.'

Conſtat poſſe eſſe differentiam in incitatione cerebri, non ſolum quod ad diverſas attinet functiones, ſed etiam ad diverſas functionum animalium partes. Cum enim aliquae functionum animalium imbecillitate fere impediuntur, operationes mentis ſtrenue aliquando peraguntur. Non deſunt exempla phthiſi langueſcentium, qui adeo debilitate ſunt confecti, ut capita eo ipſo tempore non potuerint erigere, quo colloqui prudenter valuerint. Ediderunt alii ſigna acerrimae atque ſaniſſimae mentis, ſublata etiam vi loquendi. Ex innumeris pene hujus rei exemplis, id quod a Vertot viro docto allatum eſt maxime ad rem attinet. Tradit Muleium Moluchum, morbo confectum, praelium in lectica feciſſe, et, dum animam in eodem praelio efflaret, digitum labris impoſuiſſe, quod ſignum ſuis eſſet mortis ſua celandae.

§ 4. Hinc mihi deducendum eſſe videtur, cerebri incitationem, quod ad diverſas etiam functionum animalium attinet partes, in diverſis poſſe eſſe aliquando ſtatibus eodem tempore; et cum reputamus cerebrum, quod ad cogitandum ſpectat, poſſe ipſa vi cogitandi incitari, et ſtatum cogitandi multis externis perpetuo affici rebus quae corpus non afficiunt, veriſimile fortaſſe poteſt videri, cerebri inci-

† D tationem,

* Vide Practice of Phyſic, § 1549.

tationem, quod ad cogitandum attinet, eodem *ſaepe* diſcrepare tempore ab ea ejus incitatione, quae ad omnia alia corporis munera pertinet.

§ 5. Maximum numerum moerore animi laborantium generalis capit languor, et cerebrum communiter cum reliquo corpore affici eſt credendum. In generali ejus generis debilitate, qua reſtat firmitudo agilitaſque animi, cerebrum fortaſſe diverſo modo incitatum manet, qui modus vel ex natura excitante materiae cogitandi proficiſcitur, vel ex aliqua alia cauſa. E contrario autem, cum animi triſtitia in corporibus validis ſe oſtendit, in quibus omnia alia bene obeuntur munera, animo poteſt concipi, ſtatum incitationis diminutae eorum munerum eſſe proprium, quae cum natura cogitandi ſunt conjuncta, ſtatumque animi efficere, longe ab eo diverſum qui a generali robore corporis erat expectandus.

Cum reputamus functionem cum cogitatione conjunctam multo poſſe cum languore peragi, atque etiam omnino (ut in ſomno) impediri, poſtquam corpus vino multum ſtimulatum eſt; et contra, functiones cum cogitatione conjunctas multum poſſe excitari, dum caeterae functiones animales nullo modo augentur, facile, credo, concedetur, eum ſtatum cerebri qui triſtitiam efficere valet, in longe diverſis vel etiam contrariis corporis conditionibus poſſe exiſtere.

CAPUT

CAPUT IV

Quibus modis conferat animus demiſſus ad alios in aliis hominibus conformandos mores.

SIMILE eſt veri, cauſas quae eundem aegrum alium alias reddunt, eam diverſitatem efficere ingenii, quae in diverſis hominibus poteſt conſpici; ideoque homines tantum plerumque inter ſe differunt, quanto plus minuſve earum in iis inſit animi affectionum de quibus egimus. Cum iis animi affectibus arctius connecti plane videntur mores timidorum, moerentium, et irritabilium, vel audacium, alacrium, et placidorum; et cum magnam multitudinem qualitatum animi inferiorum reputamus, quae ex his animi affectionibus pendere videntur *, haud fortaſſe abſimile veri videbitur, quaedam ex maximis inter mortales rebus geſtis, humanae naturae ſeu decora ſeu turpia, ab iis animi affectionibus de quibus agimus, eſſe profecta.

Si multae eſſe videantur exceptiones, uti in hominibus quibuſdam evenit, e. g. qui irritabiles ſunt, et ad timorem procliviores, etſi ab iis quas adfert hypochondriaſis affectionibus ſint vacui, recordandum nobis eſt, eam proclivitatem pendere poſſe ex conſuetudine rebus externis

* Vide Cl. Hutcheſon, Hartley, Hume, Eſſays on the paſſions.

externis genita; quando enim quidam affectus crebro ſunt excitati, et fuerunt diuturni, ipſi per ſe ſtatum corporis efficiunt ad eos angores recipiendos accommodatum

Hoc modo credi poteſt hominem irritabilem eſſe atque ad metum propenſiorem, licet earum agitationum quae ab eodem ſtatu corporis oriuntur, omnino ſit expers. Ex hoc mutabili ſtatu animi modo memorato, iſta exoritur inconſtantia levitaſque ingenii ac morum, quam tam ſaepe conſpicimus, quaeque homines eoſdem alias imprimis irritabiles alias placidiſſimos, clementiſſimoſque efficere conſuevit. Haec animi mobilitas, ſeu ad actiones contrarias propenſio eoſdem homines ad memoriam beneficii accepti retinendam, et ad leviculas irae excitationes, omneſque varias agitationes quae cum his conjunguntur, pariter efficit idoneos. Ad hunc animi ſtatum referenda mihi eſſe videntur praeclara illa ingenia celeberrimorum virorum Sterne et Rouſſeau*; inde quoque hoc

* Credo quaedam facta viri celeberrimi Rouſſeau, ab uſu communi alieniſſima, habitudini animi eſſe tribuenda haud ejus abſimili de qua agimus. Abeſt tantum ut credam voluiſſe eum cum viro claro Davide Humio inimicitias ſuſcipere, atque ſimulare acerbas ſibi videri res quas memorat, ut perſuaſum mihi habeam, acerbiſſimas ei re vera complures earum exſtitiſſe, quantumlibet leves aliis eſſe videantur; et cum ſemel, uti credo, veniſſent ei in mentem ejuſmodi ſuſpiciones, multa eum credidiſſe eo conſilio eſſe facta, ut ipſe laederetur, quae mente omnino contraria eſſent facta. Res quaedam, quae eum imprimis afficere ſolebat, afficit quanquam levius alios quoque ſpontaneae huic triſtitiae opportunos, "obtutus ſive acris oculorum intentio," quam rem graviter in Davide Humio eſt

hoc eſt explicandum, quod iidem homines quam maxime nefaria in ſe nunc admittunt ſcelera, nunc ſummae humanitatis atque benevolentiae edunt exempla.

Huc ſi objiciatur, nimis hinc videri animum pendere ex corpore, animadvertendum eſt complures res non inficiendas probare, multo magis affici animum a corpore, quam ex ſupra dictis poteſt colligi. Praeter exempla appetituum variorum, in quibus ex ſtatu ventriculi aliorumque organorum, ſpecialia excitantur deſideria, Hydrophobia affecti memorari poſſunt, qui ex vulnere tam vehementi incitantur cupiditate omnes qui proximi ſunt mordendi, ut obnitente licet enixiſſime ratione, coerceri ea non poſſit.

Poſſet oſtendi alias animi qualitates ex diverſis corporis ſtatibus pariter pendere: Humilitatem imprimis ſuperbiamque; noſtrae ipſorum enim dignitatis exiſtimatio non poteſt manere animo demiſſo; neque adſunt, in ſtatu contrario, quae afferant humilitatem meditationes. Hae

eſt conqueſtus*. Quandocunque homines duo alter in alterius oculos eodem tempore inſpiciunt, mutuo credo eos permoveri. Hujuſmodi homo duas res veras ſentit; perſuaſum ſibi habet, eum qui oculos ejus aſpectat, de eo ſimul cogitare; novit quoque idem alteri de ſeipſo eſſe perſuaſum; quae res injucundum omnibus reddit ſe mutuo aſpectare, niſi cum colloquantur. Hominem animo demiſſum ibi ſtatim inceſſit timor ne alter eum faſtidioſe adſpiciat vel (ut Anglice dicitur) 'with an evil eye,' et ejuſmodi ſuſpicio origo mihi fuiſſe videtur diſſidii ejus, quod inter viros claros Humium et Rouſſeau intercederet.

* Vide account of the diſpute between Meſſrs Hume and Rouſſeau, page 52.

Hae res autem, quoniam diſſertatione medica locum habere non poſſunt, et quoniam longius jam ab incepto aberravimus, ad rem propoſitam jam redeundum atque agendum De Ratione Medendi.

CAPUT V.

RATIO MEDENDI.

IN levandis medendiſve iis animi affectibus, variarum habenda eſt ratio cauſarum ex quibus illae pendent. Quibus corpus ſolum, animuſve curae eſt, ii utrique pariter errant.

Primum omnium expedit omnes removeri veras cauſas anxietatis, inter quas adverſa aegrotantis valetudo eſt attendenda. Cum ea quae iſtiuſmodi aegrotantes ſentiunt ſint periculoſa, non ſolum ex novitate ſua, ſed etiam dolore atque aegritudine ſint reipſa plena, ab humanitate atque ratione alienum ſit ea negligere; conari autem aegrotantibus perſuadere falſa eſſe quae ſentiunt abſurdum ſit. Cavendum autem eſt, ne metus aegrotantium nimia cura augeamus. Omnino igitur conveniet, qualis eorum valetudo ſit, ipſis explicare; aſſentiri dolores eorum maxime eſſe graves; contendere autem, periculoſos eos nequaquam eſſe, hujuſque rei conari iis facere fidem, enumerando quam plurima exem-

pla hominum qui, poſt ejuſmodi complurium annorum dolores, tandem omnino convaluerint.

Summo uſui futurum eſt, ſi aſſuefiat aegrotans habere demiſſum animum nihil aliud niſi ſignum inſani corporis. Qui enim de demiſſo ſuo animo, ut de aliis ipſorum doloribus loquuntur, ei non ſuccumbunt, ſed ut hilaritatem recipiant nituntur; cum alii contra, hujus rei imperiti, triſtitiae indulgendo, eandemque pudoris cauſa celando, eum ipſum augent morbum, quo velint levari.

RATIO MEDENDI *tribus modis eſt aeſtimanda.*

1. Quantum áttinet ad tractationem aegrotantis, cum is demiſſo animo eſt.

2. Quantum ſpectat ad eum ſtatum corporis immutandum, quo aegrotans ipſe ejuſmodi dolori obnoxius efficitur.

3. Quantum ad id ſpectat, quo poſſit caveri ne animi demiſſio ſemel levata denuo ingraveſcat.

§ 1. Quod ad tractandos homines attinet qui ſunt demiſſo animo, haud inuſitata res eſt breviter miſeros ejuſmodi commonefacere ut animo ſint laeto; hoc autem nihil magis prodeſt quam hortari ut valeant. Hoc ſibi uſque adeo perſuaſum habuit Sydenhamius ut ſcribat, ‘ Et hic quidem miſerorum quos depinximus animoque fractorum ſtatus eſt. Cui malo non citius remedium

medium adferet pertinax aliquod vel inſolentiſſimi Stoici decretum, quam ὀδονταλγίαν praecaverit is, qui firmiter ſtatuerit, ſe nullo modo permiſſurum, ut dentes dolore pertententur *.'

Altius igitur indaganda eſt ratio qua ſtatus hic animi poſſit immutari.

Ea animi demiſſio, quae ex dolore proficiſcitur, lacrymis removetur, quae animum pauliſper relevare videntur, donec iterum is excitetur, redeunte eadem cauſa, qua prius erat excitatus.

Opium vinumque, uti jam antea demonſtratum eſt, hoc efficere conſueverunt; ut et rerum variarum ſucceſſio; locorum amoenorum oblectatio; celeris ſucceſſio cogitationum quibuſcunque modis excitentur, et, ſupra omnia, hilarium familiariumque colloquiorum condimenta.

Quod ad primam earum rationum attinet, ſcilicet, *lacrymas*, nullum novimus modum quo poſſint moveri, niſi ſi ſponte profluunt.

Vinum atque opium, etſi potentia, cautius tamen ſunt adhibenda; vim enim eorum, ut et omnium aliorum ejuſmodi quae vi inſueta excitantur, excipit remiſſio quaedam, qua aeger aegrior quam antea efficitur. Ubi animus maxime eſt demiſſus, ea poſſunt adhiberi, ut inde aegrotanti ſatis virium accedat ad alios modos aggrediendos animi ſui excitandi; ſummopere tamen cavendum, ne quod amplius uno tempore adhibeatur, quam

* Vide diſſert. epiſtol. ad Gul. Cole.

quam quod ad eam rem efficiendam omnino ſit neceſſarium; ne ex inſequente atonia (quae eo magis ingraveſcet, quo major fuit vis prioris medicamenti) aeger aegrior evadat. Quoniam autem vini uſu animus minus relangueſcit quam opii, et ejuſmodi languores facilius auferuntur; ideo vinum eſt anteferendum. Semper tamen metuendum eſt, ne harum rerum uſus aegrotanti in conſuetudinem abeat, eique inde oboriatur deſiderium; nam, niſi ad corporis exercitationem, aut aliquam intentionem animi decurratur, priuſquam vis ſtimulans remiſerit, tum magis neceſſario reiterandum erit medicamentum, quam prius fuit adhibendum, et haec neceſſitas eo magis augebitur, quo crebrius reiterabitur medicamen.

Celeris ſucceſſio imaginum et intentio virium animi, ad hunc excitandum et conditionem triſtitiae immutandam, a natura comparata eſſe videntur. Colloquia adferunt celerem imaginum ſucceſſionem, atque plerumque quadam egent intentione animi; ideoque languorem ac dolorem, quae triſtitiam comitantur, ſublatura eſſe videntur; ut obſervatum ſit *. 'Querelas aegri 'non tam certum eſſe veri doloris ſignum, quam 'obtutum languentium; hominesque moeſtitiae obnox'ios, quibus cordi eſt immorari malis vitae humanae, 'tum facillime ex miſeriis ſuis elabi, cum ſunt maxime 'argumento ſuo intenti, et tum quodam modo oblecta'ri, cum in eo ſunt occupati, ut homines eſſe infelices 'demonſtrent.'

* Ferguſſon's eſſay on civil ſociety.

Ut alliciantur triſtes ad ſermonem committendum, plus adhibendum eſt operae quam quod primo videtur eſſe neceſſarium. Jam antea obſervatum eſt, ſi quo animus peculiari quodam impetu incitatus fertur, eodem omnes cogitationes niti, praeſenti animi conditioni accommodatas; eumque ipſum ſatis conſtat ab omnibus cogitationibus alio ſpectantibus abhorrere. Canit Horatius, 'Odiſſe triſtes hilarem.' Hoc autem a claro viro Davide Humio in dubium devocatum eſt; quaedam tamen ad moeſtitiam attinentia eam rem confirmare videntur. Si quis moeſtus enim, tum, cum animo maxime eſt demiſſo, in coetum laetiſſimorum ſubito fuerit introductus, demiſſio animi augetur, minuſque quam antea ferenda eſſe videtur: Propterea quod, uti credo, cum alios tanto laetiores videt, triſtitiam ſuam eo magis ſentit, eoque majore, ob id ipſum, afficitur dolore. Cujus rei utrum haeccine ſit vera cauſa, haud pro certo affirmaverim; res tamen ipſa haudquaquam eſt inficianda. Saepius videre eſt praeſertim adoleſcentes cum adverſa valetudine colluctantes, poſtquam ſoli aliquandiu ſederint, ſi forte intervenerint complures laetiores, paulo poſt in lacrymas effundi.

Haud abſimile veri eſt, cum quis taciturnitate haud voluntaria, non etiam demiſſione animi afficitur, oblectari eum poſſe conſuetudine hilariter colloquentium, licet ipſe colloquii ſit expers, et hoc forſitan modo, diverſae poetae et philoſophi ſententiae poſſint inter ſe reconciliari. Etſi conſuetudo laetiorum id quod ſupra dictum eſt aliquando poſſit efficere, ſummo tamen uſui futura

futura eſt, ſi cautius paulo adhibeatur; animus paulatim excitandus eſt, neque ſtudendum ut hilaritas ſubito efficiatur.

Affectus quidam arthritide atonica aliquandiu inter laetiores verſatus colloquii ipſe expers, et impos, cum rogarent ſocii cur triſtis eſſet; atque ad hilaritatem hortarentur, cum primum exiiſſet, comitante uno ſolum, qui eum placidius alloquebatur, coepit colloqui liberius, hilariſque eſt effectus.

Alienum eſſe exiſtimo hujuſmodi hominibus triſtitiam ſuam memorari, aut poteſtatem iis fieri reſciſcendi moeſtitiam eorum ab aliis eſſe animadverſam. Hoc enim ſi reſciverint, aucturum eſt triſtitiam, quoniam, ſi cui dicas triſtem eum eſſe, triſtior eſt evaſurus. Pariter ineptum ſit, ſi ſtudeamus allicere hujuſmodi homines ad confabulandum, leviuſcula iſta memorando, quae in principiis vulgarium colloquiorum ſaepe locum habent, ut de coelo, &c. Poſt leviuſcula ejuſmodi deſiderantur, quae proxime dicamus, etiam cum maxime viget animus, et cum deficiunt cogitationes, aut aliae aliis ſatis celeriter non ſuccedunt, tacemus.

Hac ratione igitur omiſſa, magis attinebit quaeſtiones moeſto proponere de rebus ſibi notiſſimis, quae longiore egeant reſponſo; quanto longiorem perſecutus fuerit orationem, tanto melius.

Conatus enim recordandi, intentioque animi quae ad perſequendum colloquium eſt neceſſaria, multo magis eum excitabunt, quam ſi eadem ab aliis narrari audiat. Omnes enim magis excitantur, ſi dicant ipſi, quam ſi eadem

dem ab aliis dicantur; nam ſuo munere fungi neceſſe eſſe videtur ad ſingula excitanda humani corporis membra, et poſtquam aliquandiu in cogitando verſati ſumus, multo majore ferimur ſtudio ad cogitandum. Continuato pauliſper colloquio, et taciturnitas et triſtitia abeunt, moeſtuſque tam hilaris fit quam alii.

Obſervatum a quibuſdam eſt, ejuſmodi homines excitatos, ad magnam hilaritatem eſſe proniores. Hoc autem cavendum eſt. Sydenhamo obſervatum eſt, hilaritatem eorum tam videri obeſſe quam triſtitiam. Hoc, uti mihi videtur, a nimia ejus violentia oportet profectum eſſe, eoſque ſuſpicor, qui nunc laetiore, nunc triſtiore ſunt animo, triſtitiam ſibi afferre alacritati nimium indulgendo.

Ubi non eſt quîcum colloquaris, proximum eſt ut ea legas quae leviter ſunt ſcripta, quaeque animum movent; colloquium autem ſemper eſt anteponendum, quia magis excitat, motumque eodem tempore recipit, qui ipſe eo ſpectat, ut hunc ſtatum animi amoveat.

Ea immutatio rerum externarum quae ambulando vel equitando effici ſolet, quatenus animum intendit, ejus ſtatum poteſt ſimul immutare; ſin aegrotus autem hujus immutationis efficiendae gratia ambulaverit ſolus, periculum eſt ne quae circa ſunt omittat negligatque; ideoque eum comitari debet aliquis qui animum ejus poſſit ad res varias quae ſeſe offerunt dirigere, eumque ad colloquendum de iis rebus incitare.

Quaedam ſunt res externae, quae animum humanum longe aliter quam quivis ſperet afficiunt. Hominis

moeſti

moeſti in urbe frequentiore verſantis, turba ignotorum circumdati, qui nihil eum alloquuntur, tantum abeſt ut erigatur animus, ut is ipſe contra hac re deprimatur, idque praecipue, ſi nemo adeſt ſocius quîcum colloquatur. Si animus aegrotantis ad res triſtes meditandas impetu quodam ferri pertinaciter conſuevit, primum omnium neceſſarium eſſe videtur interrumpere ordinem harum meditationum; quae res ut efficiatur, ibi erit collocandus aegrotus ubi animus ejus neceſſario intendetur. Eo conſilio ille celeberrimus Cullenus equitationem ambulationi anteponendam eſſe exiſtimat, quia ambulatio exigua tantum intentione animi eget, cum inter equitandum, contra, animus fere ſemper intenditur. Quaecunque actio in iiſdem motibus ſine ulla variatione repetendis verſatur, brevi poterit peragi ſine ulla fere animi intentione, vel tam exigua ſaltem, ut ne inde interpelletur ſeries cogitationum (cujuſmodi ars eſt tibialia nectendi). Hujuſmodi actio igitur parum prodeſt, cum quodvis opificii genus contra, quod tantum intentionis poſtulat, quantum ad ordinem cogitationum interrumpendum eſt neceſſarium, dum eodem tempore animus uni tantum rei eſt intentus, ſatis eſt per ſe ad triſtitiam afferendam; ideoque a re alienum. Rectio equi dum vehimur, ut quae intentione animi egeat, non autem cogitationem interpellet, quaeque ſimul corpus exercitet, ſaluberrima eſt futura.

Hujuſmodi ratione, animi demiſſio aliquantiſper poteſt levari et moveri; ſummi autem momenti eſt eum immutari ſtatum corporis quo ei obnoxii efficimur, aut, ſi

hoc

hoc fieri nequeat, ibi collocari aegrotum ubi aditus ad eum morbo regreſſuro quam difficillime pateat.

§ 2. Quod ad primam hujus rationis partem attinet, de hoc uno inter medicos conveniſſe videtur, ſeu morbum ex acida ſive acrimonia alkalina pendere exiſtiment, ſive ex atra bile in ſanguine, ſive ataxia fluidi nervoſi, ſive irregulari actione viſcerum, ſive ſola remiſſione nervorum, exercitationem maximi eſſe momenti, quam rem confirmare ſuis quiſque argumentis contenderunt.

Dilucide demonſtratum eſſe videtur, ex ea felicitate qua in hoc vitio curando adhibetur exercitatio, atque etiam ex ſecunda pauperum labori aſſuetorum valetudine, exercitationem, ſi in ea perſeveretur, ne is ſtatus quo triſtitiae efficimur obnoxii adveniat, obſtare; et, poſtquam advenerit, commutare. Stomachus perturbatus hunc ſtatum corporis tam ſaepe adferre conſuevit, ut omni in re ad ejus organi conditionem attentiſſimi eſſe debeamus; et, dum exercitatio eum una cum caeteris omnibus partibus corroborat, cavendi omnes ſunt victus errores, quibus ei poſſit noceri. Si forte ingruerit dyſpepſia, quam primum ſummovenda eſt; ea enim graſſante, fieri non poteſt, ut aegrotans ſanitatem ſuam recipiat.

Permultum intereſt quem ad modum adhibeatur exercitatio. Cum ambulat equitatve aeger, nullo alio niſi ad id ipſum agendi conſilio, plurimae imagines ingra-

tae

tae in animum ejus invadunt. Cum exercitationem remedii loco habet, morbi imago identidem animo ejus obverſatur. Iter facere negotiorum cauſa, maxime eſt profuturum, atque etiam longiuſculum perpetuum iter, quatenus id per ſe animi intendendi ſui inſervit, exercitationi domeſticae anteferendum eſt. Ut efficiatur commutatio conditionis corporis, ejuſmodi exercitationem oportet adhiberi, quae gravis appellari poteſt, et per complures menſes continuari; quo gravior, modo ne debilitetur aegrotans, eo magis profectura eſt; ideoque, ſi animus pariter intentus poſſet haberi, diuturnum iter pedeſtre plus valiturum eſt quam equeſtre.

Labor victuſque idoneus, ſi ſatis diu in iis perſeveretur, eam magna ex parte corporis habitudinem ſublatura eſſe videntur, in qua morbus hic appareat, deinde ne is redeat ſummis viribus eſt enitendum.

§ 3. Hac de re obſervavit vir clarus Cullenus: 'Whatever averſion to application of any kind may appear in hypochondriacs, there is nothing more pernicious to them, than abſolute idleneſs or a vacancy from all earneſt purſuit. It is owing to wealth admitting of indolence, and leading to the purſuit of tranſitory and unſatisfactory amuſements, or to that of exhauſting pleaſures only, that the preſent times exhibit to us ſo many inſtances of hypochondriaciſm *.' Praeclara haec obſervatio

* Vide Firſt Lines, § 1246.

vatio (cujus veritas nemini in dubium ventura eſt) confirmabitur, ſi reputemus naturam hominis poſtulare, ut animus ejus enixe intendatur, mentemque humanam, dum in quovis incepto excogitando et perficiendo verſatur, et dum impetu quodam ad rem propoſitam ad exitum perducendam fertur, tum maxime ſeipſam aperire videri, atque tum maxime ſe ipſa frui. Etſi noſtra omnis felicitas poſita eſſe videtur in iis, quas expetimus, rebus conſequendis; paucis tamen minor obvenit, quam iis quibus quaecunque exoptant ſine labore obtingunt. Feliciter hominibus, ait vir Cl. Ferguſſonus, eveniunt incitamenta agendi, ſeu expetatur voluptas, ſive effugiatur dolor. Plus profectura eſt ſtrenuitas ejus celeritaſque, quam quas quaerit voluptates, pluſque obfuturus languor atque deſidia, quam quos effugere vult dolores.

'Tis the great art of life to manage well
The reſtleſs mind.
Quite unemployed, againſt its own repoſe
It turns its fatal edge, and ſharper pangs
Than what the body knows embitter life.

ARMSTRONG.

Si conatus quaerendi igitur, et non res quaeſita, hominibus etiam ſanis eſt revera utilis; ſi ex curarum vacatione tantum abeſt ut voluptatem, id quod vulgo putatur, percipiamus, ut ſummum animi dolorem ex ea ipſa ſentiamus, hypochondriaſi laborantium, qui tantopere ſunt ad ejuſmodi dolorem proni, animi maxime omnium

omnium ſunt intendendi. Raro alias plus aegrotanti prodeſt medicus. Mors, quae communis mortalium ſors eſt, omnibus eſt perferenda; ſi quis autem incuria medici morbo quo potuiſſet levari interierit, is id tantum praecepiſſe exiſtimandus eſt, quod non potuerit vitare. Triſtitia animi non neceſſario vitae hominum eſt addita, eoque magis morte eſt pertimeſcenda; ut interroget Solomon, aegrum animum quis pati poſſit?

Tueri atque conſervare vitam, eſt certe laudandum; quicunque autem felicem ex infelici, atque ex miſeriis intolerandis cooperto, beatum effecerit, is quidem ſummis videtur laudibus eſſe efferendus. Atque hoc hypochondriaſi laborantibus praeſtare poteſt medicus, ſi rectam medendi rationem inſiſtat. Definitione felicitatis omiſſa, poteſt dici eam conditionem animi, quae alieniſſima eſt a dolore, quippe quam comitentur et voluptates et alacritates, ita a natura diſpertitam eſſe videri, ut ſubſidio ſit inaequali caeterarum rerum diſtributioni quas expetit genus humanum; tantumque abeſſe, ut iis propria ſit qui viribus ingenii artibuſve ad comparandas opes accommodatis eluceant, ut multo crebrius ea poſſit in iis reperiri, qui neutra earum rerum emineant.

Quicunque viribus corporis ad quotidianum victum comparandum niti cogitur, eam labore atque intentione animi acquirit retinetque habitudinem corporis quae alacritatem animi afferre ſoleat, et lenibus ſed perpetuis occupationibus eam arcet animi aegritudinem, quae minime humanarum omnium miſeriarum Solomoni perferenda eſſe videretur.

Ibi aegrotantem collocare, ubi invidendi ſunt pauperes labori aſſueti, medici eſt. Ægro praecipere ut hilaris ſit, nihilo magis attinet quam praecipere ut valeat. Si praecipiatur ut ambulet equitetve certum numerum millium paſſuum ſingulis diebus, imperfectum id ipſum futurum eſt remedium. Intendendus animus aeque ac corpus, et niſi proponatur aliquid incepti, quod oporteat perfici, intentionem ſubſequetur taedium. Debebit medicus genus vitae aegrotantis conſiderare, et ad quodvis ſtudium, quo poſſint ſimul exerceri cum animus ejus tum corpus, incitare.

Si quando hic morbus eos invadit, qui quotidiano labore famem tolerare coguntur, id tum ſolum accidere poteſt, cum induſtriae aſſueſieri deſierint, aliiſque morbis fuerint depoſiti: id ſolum igitur erit neceſſarium, incitari eos ut ad ſtudia ſua priora ſeſe quam primum referant. Iis autem quibus, cum ſumma ſua infelicitate, nullum rationi conſentaneum certum eſt inſtitutum agendi, cum nulla eos urgeat neceſſitas quotidiano labore victus ſui quaeritandi, haudquaquam in promptu erit rem aliquam idoneam in quam animum intendant demonſtrare. Conquieſcere tamen prius non debet medicus, quam intentum eſſe aegrotantis animum in aliquam occupationum earum quas affert praeſens rerum ſtatus, induſtria et ſcientia praecellens, certo comperiat, et innaſcatur cupiditas agendi; quae res, una cum crebris hominum prudentiorum colloquiis, ut arceatur proclivitas illa, de qua egimus, forſitan efficiet.

Go

——— Go ſeek the chearful haunts
Of men, and mingle with the buſtling crowd;
Lay ſchemes for wealth, or power or fame, the wiſh
Of nobler minds, and puſh them night and day.
Or join the caravan in queſt of ſcenes
New to your eyes and ſhifting every hour,
Beyond the Alps, beyond the Appenines.

ARMSTRONG.

Hoc facto, officium ſuum aegrotanti videtur praeſtitiſſe medicus. Si hujuſmodi diligentia eſſet generalis, vultus plurimorum, qui quotidie nebulis moeſtitiaque obducti conſpiciuntur, tunc exſplendeſcerent. Quorum ſpecies ac miſeriae omnibus inter quos verſantur ſunt dolori, ii adeo mutarentur, ut felicitatem aliis poſſent impertire, multique mortales permultum cum voluptatis tunc perciperent tum utilitatis iis ex opibus, quae dominos jam ſuos, propter deſidiam faſtidiumque agendi, quam maxime efficiunt miſerabiles.

Perductis jam ad finem quae de natura et curatione animi demiſſi fuerant dicenda, enixe ſunt ii orandi, quos haec perlegere non piguerit, ut quaecunque animadverterint ſive errata ſeu praetermiſſa, haec imperitiae noſtrae atque difficultati rei propoſitae tribuant, et labores hos qualeſcunque nunc primum ſcribentis candore et indulgentia proſequantur. Perlibenter autem occaſione

occaſione utimur, per conſuetudinem nobis oblata, quam maximas ex animo agendi gratias praeclaris illis viris quorum ex praeceptis quicquid habemus ſcientiae medicae, quantulumcunque hoc ſit, hauſimus; claris eruditiſque Profeſſoribus in academiis Pennſylvanienſi Edinenſique; viro admodum colendo Joanni Redman, M. D. Philadelphienſi, qui primus elementa rei medicae nobis tradidit; viro celeberrimo Joanni Jones, M. D. qui rem chirurgicam in collegio Novi Eboraci nuper eſt profeſſus, cujus ex inſtitutionibus ſaluberrimis, exemploque ſolerti uberrimum fructum utilitatemque perceptam perpetua retinebimus memoria; poſtremo, erudito meo jucundiſſimoque amico, viro claro Carolo Stuart, M. D. Edinenſi, propter magna quae ex conſuetudine colloquiiſque ejus percepimus commoda, quamdiu apud eum habitavimus, quorum maxima cum voluptate, gratiſſimoque animo ad extremam uſque aetatem fovebimus memoriam.

F I N I S.

E R R A T A.

Pag. 8. lin. 6. *pro* poſſumus *lege* poſſimus.
25. 20. *pro* ſua *lege* ſuae.
29. 6. *pro* inficiendas *lege* inficiandas.
37. penult. *pro* moveri *lege* amoveri.
36. ult. *dele* ad.
39. 5. *pro* ſui *lege* uſui.